Vári Attila

Forgószél

Üzenek délnek,
üzenek keletnek,
napnyugatnak
és kikeletnek:
Ma már haraptam,
ettem ételt,
bensőm szeméttel,
porral bélelt.

Amúgy lennék
a láthatatlan
szellőkből
hatványozott
katlan.
Forgószél vagyok,
tépek vitorlát,
későn menekül,
az aki meglát.

Szoknyákat libbent
a szél.
De én nem,
sztriptízt táncoltat
szédítő
lényem.

Forgószél voltam,
s a pályám vége:
kupac szemét,
és légi béke.
Tölcsér voltam
Isten porához,
mámort merítni
tértem borához.

Széltörésben

1
Mint vékony köd
úgy imbolyogsz,
és el is dőlsz
a széltörésben.
A hit s nem hinni
közt inogsz,
s az ingalétben,
macska lépttel,
puha tappancsán
múlt árnyéka
felhősíti a szemed éjjel,
mikor az ábránd
főhajtással
hódol vágyaid emlékének.

2
Többletnek lenni
volt az álmod,
s fölösleg lettél,
félhomály.
Dalolható álom-világod?
Vagy hamis hangra
komponált?

3
Versenyre küldtek
szakadatlan
ne rúgj,
ne öklözz,
ne harapj!
Szabályt módoltak ellenedre,
(medrét váltó
zápor-patak).

4
Elszelelnél,
de imbolyogsz,
és köddé válsz
e téli éjben,
mert tél van,
fagy van és sötét,
és elpusztít
a gyengeséged.

INRI

A vetés szélén villanypásztor,
nem túl magas,
inkább csak bojtár.
A feszületen madárijesztő,
nem rémítő,
amolyan kontár.
A csordaúton néne ballag,
„Jésszusom ki tette ezt!”
botjával a madárijesztőt verné,
s kiből a korhadt fakereszt.

Idegen ég

Kékül az éj alagútja, s
hogy készül az égen a hajnal:
kirojtosodnak idelenn
a fák koronái
és mint lecsapni kész
balta foka: háztető éle
látszik az ablakomon.